

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul douăzeci și doi

Jeff Pippenger

2026-01-02

Numărul Douăzeci și Doi

Eram la jumătatea prezentării celor patru referințe privitoare la Israelul antic, ca generație de „vipere”, în articolul precedent. În Matei, atât Ioan, cât și Isus îi numesc pe farisei și pe saducheii generația de vipere. Ioan reprezintă începutul unui proces de punere la probă, identificat atunci când a învățat că Isus, care avea să vină după el, Își va curăți cu desăvârșire aria. Isus a adăugat la procesul de punere la probă al lui Ioan procesul judecării, când a făcut referire la împărăteasa din Șeba și la Ninive. Judecata are loc în a patra generație, iar una dintre clasele din cadrul judecării se manifestă ca șerpi, căci tatăl lor este diavolul. Isus a adăugat și chestiunea celei de-a patra generații care caută un semn, când semnul era la vedere.

În Matei douăzeci și trei sunt prezentate „vaiurile” rostite asupra fariseilor și saducheilor, iar procesul de încercare și judecată este din nou asociat cu generația finală. Capitolul douăzeci și doi pregătește cadrul pentru vaiurile din capitolul douăzeci și trei.

Pe când fariseii erau adunați împreună, Isus i-a întrebat, zicând: Ce credeți despre Hristos? al cui fiu este El?

Ei îi spun: Fiul lui David.

El le zice: Cum atunci David, în Duhul, Îl numește Domn, zicând: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale”? Dacă, deci, David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?

Și nimeni nu a putut să-I răspundă un cuvânt; și din ziua aceea nimeni nu a mai îndrăznit să-I pună întrebări. Matei 22:41–46.

Când ușa s-a închis pentru orice altă interacțiune, Isus rostește apoi opt vaiuri în capitolul următor. În versetul treisprezece, vaiul este pentru închiderea ușilor către împărăția cerurilor. Din porțile Cerului este revărsată ploaia târzie. Cele opt vaiuri se referă la aceia care pretind că deschid ușa pe care niciun om nu o poate deschide și închid ușa pe care niciun om nu o poate închide. În viziune, sorei White i-au fost arătați aceia care nu L-au urmat pe Hristos în Locul Preasfânt, trimițându-și rugăciunile către locul sfânt gol, unde Satana, prefăcându-se a fi Hristos, i-a făcut să creadă că totul era în ordine. Ei redeschiseseră locul sfânt și închiseseră Locul Preasfânt.

„Mnogi sa zgrozenjem gledaju na postupak Jevreja u odbacivanju i razapinjanju Hrista; i dok čitaju istoriju o Njegovom sramotnom zlostavljanju, misle da Ga ljube i da Ga ne bi zanijekali kao Petar, niti bi Ga razapeli kao Jevreji. Ali Bog, koji ispituje srca svih, stavio je na probu tu ljubav prema Isusu za koju su tvrdili da je osjećaju. Cijelo nebo posmatralo je s najdubljim zanimanjem kako je primljena vijest prvog anđela. Ali mnogi koji su tvrdili da ljube Isusa, i

koji su lili suze dok su čitali izvještaj o krstu, rugali su se radosnoj vijesti o Njegovom dolasku. Umjesto da prime poruku s radošću, proglasili su je zabludom. Mrzili su one koji su ljubili Njegovo pojavljivanje i isključivali ih iz crkava. Oni koji su odbacili prvu poruku nisu mogli imati koristi od druge; niti im je koristio ponoćni poklič, koji je trebalo da ih pripremi da vjerom uđu s Isusom u Svetinju nad svetinjama nebeske svetinje. Odbacivanjem prve dvije poruke toliko su pomračili svoj razum da ne mogu vidjeti nikakvu svjetlost u poruci trećeg anđela, koja pokazuje put u Svetinju nad svetinjama. Vidjela sam da su, kao što su Jevreji razapeli Isusa, tako i nominalne crkve razapele ove poruke, i zato nemaju nikakvo znanje o putu u Svetinju nad svetinjama, niti mogu imati koristi od Isusovog posredovanja tamo. Kao Jevreji, koji su prinosili svoje beskorisne žrtve, oni upućuju svoje beskorisne molitve odjeljenju koje je Isus napustio; a Sotona, zadovoljan tom obmanom, uzima na sebe religiozni karakter i usmjerava umove ovih tobožnjih hrišćana ka sebi, djelujući svojom silom, svojim znacima i lažnim čudesima, da ih učvrsti u svojoj zamci.“ Early Writings, 258–261.

Versetul paisprezece este un vai pentru devorarea caselor văduvelor și pentru rugăciunile lungi. Vaiul din versetul cincisprezece este pentru faptul că îi fac pe convertiții lor de două ori mai mult copii ai iadului decât erau ei înșiși. În versetele șaisprezece până la douăzeci și doi, cei răi jură pe templu.

„Acestea nu sunt cuvintele Sorei White, ci cuvintele Domnului, iar mesagera Sa mi le-a dat ca să vi le dau vouă. Dumnezeu vă cheamă să nu mai lucrați în opoziție cu El. Multă instruire a fost dată cu privire la oameni care pretind că sunt creștini, când, de fapt, ei manifestă atributele lui Satana, împiedicând, în spirit, cuvânt și faptă, înaintarea adevărului, și urmează cu siguranță calea pe care Satana îi conduce. În împietrirea inimii lor au apucat o autoritate care nicidecum nu le aparține și pe care nu ar trebui să o exercite. Zice Marele Învățător: «Voi răsturna, răsturna, răsturna». Oamenii spun la Battle Creek: «Templul Domnului, templul Domnului suntem noi», dar ei folosesc foc obișnuit. Inimile lor nu sunt înmuiate și supuse prin harul lui Dumnezeu.” Manuscript Releases, volumul 13, 222.

În versetele douăzeci și trei și douăzeci și patru, vaiul este rostit pentru neglijarea dreptății, a milei și a credincioșiei. Versetele douăzeci și cinci și douăzeci și șase se referă la prefăcătoria de a curăți partea din afară a paharului, dar nu și partea dinăuntru.

„Avem comoara aceasta”, a continuat apostolul, „în vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.” Dumnezeu ar fi putut să-și vestească adevărul prin îngeri fără păcat, dar acesta nu este planul Său. El alege ființe omenești, oameni înconjurați de slăbiciune, ca instrumente în împlinirea planurilor Sale. Comoara neprețuită este așezată în vase de lut. Prin oameni, binecuvântările Sale trebuie să fie transmise lumii. Prin ei, slava Sa trebuie să strălucească în întunericul păcatului.” Faptele apostolilor, 330.

Apoi versetele douăzeci și șapte și douăzeci și opt îi identifică pe cei răi ca morminte văruite, făcând legătura cu Șebna din Isaia capitolul douăzeci și doi, unde Șebna se înălța pe sine în mormântul minunat pe care și-l făcea, dar în care nu avea să fie niciodată, căci Dumnezeu urma să-l arunce din gura Sa într-un câmp îndepărtat. Câmpul îndepărtat este reprezentat de mormântul prorocului mincinos din Betel, care l-a făcut pe prorocul neascultător să fie îngropat în același

mormânt. Apoi al optulea vai spune:

Văi de voi, cărturari și farisei, fățarnicilor! Pentru că zidiți mormintele prorocilor și împodobiți mormintele celor drepti, și ziceți: Dacă am fi fost în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la sângele prorocilor. De aceea mărturisiți împotriva voastră înșivă că sunteți fiii celor ce au ucis pe proroci. Umpleți dar măsura părinților voștri.

Voi, șerpilor, voi, neam de vipere, cum veți scăpa de osânda iadului?

De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari; și pe unii dintre ei îi veți ucide și răstigni; iar pe alții dintre ei îi veți bate în sinagogile voastre și îi veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați ucis între Templu și altar.

Adevărat vă spun: toate aceste lucruri vor veni peste generația aceasta. Matei 23:29–36.

Imisoke, ari bo batubyarira bw'inzoka, ni bo bacirwa urubanza muri uwo murongo. Muri uwo murongo urwo rubanza ntirushingiye ku buhamya bw'umwamikazi w'i Sheba n'ubw'i Nineveh, ahubwo rushingiye ku maraso ya Abeli kugeza kuri Zakariya. Igisekuru cya kane, ari cyo kigizwe n'imisoke, gicirwa urubanza n'abahamya babiri baturutse mu mateka yo hanze ya Isirayeli ya kera, hamwe n'abahamya babiri baturutse mu mateka yo imbere ya Isirayeli ya kera. Luka igice cya gatatu ni cyo cya nyuma mu nyandiko enye zerekeza ku misoke y'igisekuru cya kane kandi cya nyuma, kandi ni ihuriro gusa na Matayo igice cya gatatu. Inyandiko enye zigaragaza ko mu rubanza rwa nyuma rw'inzu y'Imana, mu gihe cy'igisekuru cya kane, itsinda rimwe rizahishura imico yaryo nk'abahungu n'abakobwa ba Satani, irindi tsinda rikayihishura nk'abahungu n'abakobwa b'Imana. Igikorwa cy'igeragezwa gitangiza itandukanywa gitangira igihe intumwa itegura inzira y'Intumwa y'Isezerao ivugiriza ijwi ryayo mu butayu.

În țesătura sacră a Scripturii, numele nu sunt simple etichete, ci profeții șoptite—cântece secundare intonate sub suprafața istoriei, care descoperă inima răscumpărării. Când înțelesurile urmașilor de la Adam la Noe sunt rânduite într-o afirmație, ele alcătuiesc un mesaj care corespunde istoriei reprezentate de genealogie. Adam înseamnă „om”, iar Set înseamnă „rânduit”. Enos înseamnă „muritor” (supus morții), iar Cainan înseamnă „durere”. Prin „lauda/binecuvântarea lui Dumnezeu” (Mahalaleel), Cerul avea să „coboare” (Iared). Cerul a coborât ca „cel dedicat sau uns” (Enoh), care a vestit mesajul judecării prin fiul său Metusala („când va muri, va fi trimis”). Moartea lui avea să fie punctul culminant al unei revărsări „puternice” a Duhului Sfânt, reprezentată de Lameh (suflare), care se unește cu Metusala, după cum Strigătul de la Miezul Noptii s-a unit cu al doilea înger. Metusala era al doilea înger, iar Lameh Strigătul de la Miezul Noptii care a atins punctul culminant la potopul lui Noe.

రింగ మరింత సంకెషివ్తంగ చివ్పలంట్, ఈ నమములు ఇలా వ్రకటిన్తున్నవి: “మనీషి మొదటి ఆదము మూలంగ మరణశీలుడిగ, శీకమునకును మరణమునకును లోబడినవడిగ నీయమింపబడిను; అయితే దేవనీ ఆశీర్వదముచేత కిరీన్తు తన్నుతను దిగివచ్చుటకు అంకితపరచుకొనీ, నీలువమీద తన మరణముచేత తీర్పను వ్రకటించును; ఆ తరువత పరిశుద్ధత్వము యొక్క శక్తివంతమైన కుమ్మరింపుతో అది అనుసరింపబడిను.”

Aceste zece nume încapsulează mesajul Evangheliei, urmărind totodată istoria pământului de la creațiune până la ploaia târzie, culminând cu a Doua Venire. Acest simbolism, ascuns în nume, își găsește corespondentul în Apocalipsa. Geneza prezintă genealogia alfa, iar cei 144.000 din Apocalipsa 7 prezintă împlinirea omega în rămășița pecetluită.

Iuda înseamnă „laudă”, Ruben înseamnă „iată, un fiu”, Gad înseamnă „noroc bun/ceată”, Așer înseamnă „fericit/binecuvântat”, iar Neftali înseamnă „luptă”. Manase înseamnă „făcând să se uite”, Simeon înseamnă „auzire”, Levi înseamnă „alipit/atașat”, Isahar înseamnă „răsplată”, Zabulon înseamnă „onoare/locuire”, Iosif înseamnă „sporire”, iar Benjamin înseamnă „fiul dreptei”.

Cei ce urmează Leul din seminția lui Iuda sunt fii ai lui Dumnezeu, binecuvântați cu bunăvoință pe măsură ce trec printr-un proces de încercare, luptându-se cu Dumnezeu, așa cum a făcut Iacov. Prin această luptă, păcatele lor sunt date uitării în procesul sfințirii produs prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, care, la rândul său, îi leagă de Hristos într-o relație de legământ. Răspлата lor este să locuiască în mod onorabil cu Hristos pe tronul Său, așezați în locurile cerești, în timp ce Dumnezeu Se folosește de ei pentru a-Și mări împărăția — chemând marea mulțime afară din Babilon ca fii ai dreptei Sale.

Cei șase fii ai Leei au fost Ruben, Iuda, Simeon, Levi, Isahar și Zabulon. Slujnica ei, Zilpa, al cărei nume înseamnă „o picurare parfumată”, a avut doi fii — Gad și Așer. Cei doi fii ai Rahelei au fost Iosif și Benjamin. Bilha, slujnica Rahelei, înseamnă „sfioasă sau timidă”, iar fiii ei au fost Dan și Neftali. Din punct de vedere profetic, genealogia de aici oferă mai multe linii de luat în considerare. Spre deosebire de alfa și cele zece generații din Geneza capitolul cinci, omega are doisprezece urmași, cu propriile ei variabile profetice specifice. În cei o sută patruzeci și patru de mii, Dan nu este menționat, iar Manase l-a înlocuit pe fratele său Efraim.

Genealogia alfa din Geneza se aliniază cu genealogia omega din Apocalipsa, căci Geneza identifică lucrarea divină a lui Hristos în mântuire, iar Apocalipsa îi identifică pe aceia care, în împlinirea omega a acelei profeții alfa, împlinesc în chip desăvârșit însăși promisiunea și profeția enunțate în profeția alfa.

Aplicarea acestor două linii este adesea făcută de teologi, dar niciodată din perspectiva metodologiei „linie peste linie”. Cele două genealogii din Geneza și Apocalipsa oferă doi martori că Dumnezeu vorbește la un nivel secundar. Un limbaj este mărturia scrisă așa cum este consemnată, iar o linie secundară dinăuntru acelei mărturii este prezentată la nivel simbolic. De regulă, teologii nu merg mai departe de observațiile de suprafață cu privire la mesajul transmis prin semnificațiile numelor din Geneza și Apocalipsa. Ei tratează ceea ce văd ca pe o noutate care vorbește mai mult despre propria lor înțelepciune omenească, așa cum este dovedit prin capacitatea lor ipocrit pioasă de a vedea metafora în semnificațiile numelor. Ei nu văd niciodată mesajul prezentat în cei doisprezece fii ai lui Ismael. Ei nu văd corect genealogiile lui Isus din Matei și Luca. Ei nu văd genealogiile ultimilor șapte împărați ai lui Iuda și ale ultimilor șapte împărați ai lui Israel, ale primilor șapte împărați ai lui Iuda sau ale primilor șapte împărați ai lui Israel.

Когда я говорю, что они не видят, я имею в виду следующее: если вы спросите у Google, существуют ли учения об этих родословиях, ответ будет: «да» — о линии от Адама до Ноя в Бытии, и «да» — о ста сорока четырёх тысячах. Но применяют ли они таким образом десять потомков Аврама в одиннадцатой главе Бытия? Нет. Применяют ли они родословие Каина и родословие Сифа? Да, но настолько далеко от действительного смысла, что это выглядит так, как будто речь идёт совсем о другом предмете. Они, несомненно, обращаются и к родословиям Христа у Матфея и Луки, но, опять же, промахиваются на целую милю. Почему это важно, спросите вы? Потому что я намерен дать обзор этих пророческих линий родословий и хочу с самого начала ясно обозначить, что я пытаюсь определить значение четвёртого поколения как символа библейского пророчества. Обзор этих родословий поможет в этом отношении, но было бы небрежностью со стороны любого, кто подумал бы, что простое краткое изложение того, что последует, и есть всё, что следует понимать об этих линиях родословий.

Пас аз насабномаи Одам то Нӯх, мо дар бобҳои чорум ва панҷуми Ҳастӣ ду силсилаи насабномахоро меёбем. Ин ду силсила аз ҷониби наслҳои Қобил ва наслҳои Шет намояндагӣ мешаванд. Бар хилофи насабномаи Одам то Нӯх, ки даҳ наслро ифода мекард, ҳам силсилаи Шет ва ҳам силсилаи Қобил ҳар ду ҳашт наслро муайян мекунад. Аз ин рӯ, онҳоро бояд ҳамчун ду давраи иборат аз чор нафар баррасӣ кард. Шет ва Қобил рамзҳои аҳд мебошанд, ва Қобил намояндаи онҳост, ки дар Ишаъё бисту ҳашт ва бисту нӯх аҳди марг мебанданд, ки он бояд ҳангоми тозиёнаи тугёнкунанда ботил карда шавад. Онҳо қасоне ҳастанд, ки хонаҳои худро бар рег бино мекунад. Онҳое ки бар Санг бино мекунад, аҳди ҳаёт мебанданд, чунон ки дар якуми Петрус, боби дуюм, ҳамчун қасоне тасвир шудаанд, ки чашидаанд, ки Худованд некӯст, ва «насли баргузида» мебошанд. «Бисёрон» бар рег бино мекунад, аммо «камон» баргузида мешаванд.

Genealogia lui Cain este o coardă răzvrătită în simfonia numelor, căci numele reprezintă gloria omenească deșartă, care duce la pribegie fără țință, după ce a fost lovită de cer. Nesocotind avertismentul, linia lui Cain mărturisește o falsă dumnezeire, înveșmântată în puterea omenească răzbunătoare, reprezentată prin artele omenirii, care făurește o cultură de fier; frumoasă, dar violentă și lipsită de nădejde. Această din urmă afirmație este o privire de ansamblu asupra mesajului din cele opt generații ale lui Cain, care se desprinde din nume.

Linia lui Set răspunde liniei lui Cain prin har. În fragilitatea omenească ce a fost rânduită omenirii, celor care cheamă Numele lui Dumnezeu li se va preface întristarea în laudă, pe măsură ce cerul coboară. Umblând cu credințioșie pe calea care se înalță spre slavă, în vreme de încercare, până la strigătul „nădejde”, vine odihna, prin apele izbăvirii. Această ultimă afirmație este o privire de ansamblu asupra mesajului cuprins în cele opt generații ale lui Set, care este derivat din nume.

Raison ki fè yo separe uit jenerasyon yo an de seri kat jenerasyon, tabli nan premye etap alyans lan, lè yo idantifye pwofesi esklavaj nan Ejip la kòm 400 ane, epi tou ke 400 ane yo t ap fini nan katriyèm jenerasyon an. Lè temwayaj Pòl la entegre nan pwofesi alyans alfa a, sa pwodui de peryòd 215 ane ki te fòme ak kat jenerasyon nan chak peryòd. Uit jenerasyon yo, nan 430 ane yo, reprezante de peryòd 215 ane. Premye peryòd la reprezante pa bon Farawon an ki te konnen Jozèf.

215 ane apre, te gen yon nouvo Farawon ki pa t konnen Jozèf. Lè sa a, pwochen seri kat jenerasyon yo te kòmanse.

वभिजति आठ पुस्ताँ, जो समान रूप से दो अवधियों में बँटी हुई हैं, और स्पष्ट रूप से चार-चार पुस्ताओं की अपनी-अपनी अवधि के रूप में चहिनति हैं, कैन और सेत की आठ पुस्ताओं को भी उसी प्रकार लागू करने की पुष्टि करती है। जब यह अनुप्रयोग किया जाता है, तब सेत की आठ पुस्ताँ कैन की आठ पुस्ताओं के साथ समरेखति दिखाई देती हैं। कैन उन बहुतों का प्रतनिधित्व करता है जो पशु का चनिह ग्रहण करते हैं, और सेत उन थोड़े जनो का प्रतनिधित्व करता है जो परमेश्वर की मुहर ग्रहण करते हैं। कैन मानवता का चनिह है, और सेत नूह की वाचा के संदर्भ में दवियता के साथ संयुक्त मानवता का चनिह है; जबकियूसुफ और मूसा की वंशरेखा अब्राम की वाचा के संदर्भ में है।

Apoi, în capitolul unsprezece, genealogia poporului ales este reprezentată prin zece nume, de la Sem până la Avram. Capitolul unsprezece este istoria turnului Babel, dar și genealogia poporului ales, așa cum este reprezentat prin Avraam. Capitolul unsprezece introduce un popor ales care urma să intre într-un legământ întretit cu Dumnezeu. Al treilea și ultimul pas a fost jertfirea lui Isaac în capitolul douăzeci și doi. Capitolul „unsprezece” este începutul alfa, iar capitolul „douăzeci și doi” este sfârșitul omega. Credința necesară pentru a auzi glasul lui Dumnezeu în înțelesul numelor nu este diferită de credința necesară pentru a auzi glasul Său în numerotarea Cuvântului Său. O aplicație a unei genealogii care nu este preluată de teologi este genealogia lui Ismael, simbolul Islamului.

I ovo su imena sinova Jišmaelovih, po njihovim imenima, prema njihovim naraštajima: prvenac Jišmaelov, Nebajot; i Kedar, i Adbeel, i Mibsam, i Mišma, i Duma, i Masa, Hadar, i Tema, Jetur, Nafis i Kedema. To su sinovi Jišmaelovi, i to su njihova imena po njihovim gradovima i po njihovim utvrđenim naseljima; dvanaest knezova prema svojim narodima. Postanak 25:13–16.

Când definițiile acestor douăsprezece nume sunt așezate într-o afirmație, ea sună astfel: „În mod profetic, urmașii lui Ismael sunt un popor roditor, cu pielea închisă la culoare, renumit ca războinici, dar îndurerat din punct de vedere istoric și profetic la 11 august 1840 și, ulterior, la 11 septembrie 2001. Ei sunt numiți copiii răsăritului în istoria biblică. Ei își au originea în Arabia, unde cresc mirodeniile parfumate folosite în slujbele sanctuarului ebraic. Cuvântul «asasini» este derivat din istoria islamică și reprezintă moartea adusă în tăcere. În vremea cruciadelor, islamul a închis, a încercuit și a asediat Europa catolică, dar restrângerea lor ulterioară a marcat venirea înviorării din 1840 până în 1844 și, de asemenea, de la 11 septembrie până la criza legii duminicale. Definițiile celor douăsprezece nume ale fiilor lui Ismael sunt toate reprezentate în afirmația precedentă prin caractere aldine.”

Cele douăsprezece nume ale liniei lui Ismael reprezintă treisprezece, dacă îl includeți pe Ismael în listă. Treisprezece este numărul simbolic al „răzvrătirii”, ceea ce a făcut Agar, fapt care a dus la îngăduirea de către Avraam ca Agar și Ismael să fie alungați. Pavel folosește acel incident pentru a descrie alungarea Israelului antic ca popor al legământului lui Dumnezeu, în același timp în care El întemeia un legământ cu mireasa Sa creștină.

Căci este scris că Avraam a avut doi fii, unul din roabă, iar celălalt din femeia liberă. Dar cel ce era din roabă s-a născut după trup; iar cel din femeia liberă, prin făgăduință. Lucrurile acestea sunt o alegorie: căci acestea sunt cele două legăminte; unul de la muntele Sinai, care naște spre robie, și acesta este Agar. Căci Agar este muntele Sinai în Arabia și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii ei. Dar Ierusalimul cel de sus este liber, și el este mama noastră, a tuturor. Fiindcă este scris: „Bucură-te, tu, cea stearpă, care nu naști deloc; izbucnește în strigăte și strigă, tu, cea care nu ești în durerile nașterii; căci cea părăsită are mult mai mulți copii decât cea care are bărbat.” Iar noi, fraților, ca și Isaac, suntem copii ai făgăduinței. Dar, așa cum atunci cel născut după trup îl prigonea pe cel născut după Duhul, tot așa este și acum. Însă ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere.” Așadar, fraților, noi nu suntem copii ai roabei, ci ai femeii libere. Galateni 4:22–31.

Ismail este un simbol al islamului, iar Agar, mama lui Ismail, este simbolul bisericii legământului morții. Isaac este un simbol al creștinismului, iar Sara este simbolul bisericii legământului vieții. Din acest motiv, Ismail a avut doisprezece fii, căci doisprezece este un simbol al poporului legământului lui Dumnezeu, iar islamul este o contrafacere a poporului legământului lui Dumnezeu.

În Evangheliile există două genealogii ale lui Hristos: una în Matei și alta în Luca.

Iar Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care s-a născut Isus, care se cheamă Hristos. Așadar, toate neamurile de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri; și de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece neamuri; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri. Iar nașterea lui Isus Hristos a fost astfel: pe când mama Lui, Maria, era logodită cu Iosif, înainte ca ei să fi fost împreună, s-a aflat că avea în pântec de la Duhul Sfânt. Matei 1:16–18.

Genealogia lui Matei identifică trei perioade egale de câte paisprezece, care alcătuiesc o singură perioadă de patruzeci și două. Hristos este omega istoriei legământului în raport cu Moise ca alfa a istoriei legământului. Moise profetizează că Hristos avea să fie „asemenea lui însuși”. Moise a avut trei perioade de câte patruzeci de ani în viața sa de o sută douăzeci de ani. Fiecare perioadă de patruzeci de ani din viața lui Moise, așezată linie peste linie, se încheie la Cades, un simbol al anului 1863 și al legii duminicale. Cele trei perioade ale lui Hristos se încheie la David, la robia babiloniană și la Hristos, care confirmă legământul cu sângele Său pe cruce. David reprezintă înălțarea bisericii triumfătoare la legea duminicală, iar a doua linie îi identifică pe fecioarele nechibzuite ca fiind duse în Babilon, la legea duminicală. A treia perioadă se încheie la cruce, care, încă o dată, preînchipuie legea duminicală, unde Hristos confirmă legământul lui Avraam cu cei o sută patruzeci și patru de mii și legământul lui Noe cu marea mulțime.

Ceea ce se poate înțelege atunci când aceste două linii sunt suprapuse una peste cealaltă este uimitor. Cei o sută douăzeci de ani ai lui Moise se leagă de cei 120 de ani ai lui Noe, iar cele patruzeci și două de generații ale lui Hristos se leagă de domnia antihristului timp de patruzeci și două de luni simbolice la legea duminicală.

I Gospod reče: Duh moj neće se dovijska preti s čovjekom, jer je i on tijelo; ipak će dani njeгови biti sto i dvadeset godina. Postanak 6,3.

Împreună cu genealogia din Matei, care accentuează legământul lui Avraam, genealogia lui Hristos, așa cum este prezentată de Luca, merge până la creație, accentuând astfel legământul vieții pe care Adam l-a încălcat în Eden. Genealogia lui Luca începe cu Isus și merge înapoi, de-a lungul descendenței Sale, până la Adam, care este identificat drept fiul lui Dumnezeu. Șirul se încheie cu al doilea Adam desăvârșit și începe cu primul Adam desăvârșit. De la primul Adam până la al doilea Adam sunt prezentate 77 de generații.

Genealogiile Scripturii reprezintă linii ale adevărului. Tocmai am identificat câteva care depășesc cu mult numărul de martori necesari pentru a statornici un adevăr. Liniile genealogice conțin glasul împlinirilor istorice și al predicțiilor viitoare și cuprind glasul lui Palmoni, Minunatul Numărător al tainelor, întrucât enigmaticele numerice așezate în aceste linii oferă un al doilea glas. Aceste două glasuri se aud împreună cu un al treilea glas, glasul Minunatului Lingvist, care a creat și stăpânește toate lucrurile, inclusiv numele oamenilor, ale locurilor și ale lucrurilor.

Când Ioan s-a întors să vadă glasul dinapoia lui, acesta era ca vuietul unor ape multe, iar când Daniel a avut aceeași vedenie, glasul Lui era glasul unei mulțimi. Mesajul de la suprafață al Scripturilor, precum și numele care se găsesc împreună cu mesajul, și de asemenea numerotarea dinlăuntrul mesajului sunt trei glasuri într-un singur pasaj. Când iei o linie cu cele trei glasuri și o așezi peste o linie paralelă, trei glasuri devin multe glasuri.

Și din tron a ieșit un glas, zicând: Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, și voi, cei ce vă temeți de El, mici și mari. Și am auzit ca un glas de mare mulțime și ca vuietul unor ape multe, și ca bubuitul unor tunete puternice, zicând: Aleluia! Căci Domnul Dumnezeu Atotputernic împărățește. Apocalipsa 19:5, 6.

Unele dintre cele mai semnificative genealogii se găsesc la regii lui Israel. Primii șapte regi ai lui Israel, împărăția de nord, se încheie cu Ahab, Izabela și Ilie, reprezentând astfel legea duminicală. Șirul ultimilor șapte regi ai triburilor de nord începe la legea duminicală și se încheie la închiderea timpului de probă al omenirii, când Mihail Se ridică în Daniel 12. Primii șapte regi ai lui Iuda ilustrează istoria de la legea duminicală până când Mihail Se ridică, iar ultimii șapte regi identifică istoria care conduce la legea duminicală. Două linii genealogice, amândouă având o istorie alfa și o istorie omega. Istoria alfa este perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală, iar perioada omega este de la legea duminicală până la închiderea timpului de probă. Primii șapte regi ai lui Israel se aliniază cu ultimii șapte regi ai lui Iuda; iar ultimii șapte regi ai lui Israel se aliniază cu primii șapte regi ai lui Iuda.

Vom continua în articolul următor.

„Fii statornic până la sfârșit”

„[Apocalipsa 1:1, 2, citat.] Întreaga Biblie este o revelație; căci orice revelație dată oamenilor vine prin Hristos și totul se concentrează în El. Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul Său, ai Căruia suntem prin creațiune și prin răscumpărare. Hristos a venit la Ioan, exilat pe insula Patmos,

pentru a-i da adevărul pentru aceste zile de pe urmă, pentru a-i arăta ceea ce trebuie să se întâmple în curând. Isus Hristos este marele depozitar al revelației divine. Prin El avem cunoștința a ceea ce trebuie să așteptăm în scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ. Dumnezeu I-a dat această revelație lui Hristos, iar Hristos i-a comunicat-o lui Ioan.”

„Ioan, ucenicul iubit, a fost cel ales să primească această descoperire. El era ultimul supraviețuitor dintre primii ucenici aleși. Sub rânduiala Noului Testament, el a fost onorat așa cum a fost onorat profetul Daniel sub rânduiala Vechiului Testament.”

“Îndrumarea care trebuia să-i fie comunicată lui Ioan era atât de importantă, încât Hristos a venit din cer ca s-o dea robului Său, spunându-i s-o trimită bisericilor. Această îndrumare trebuie să fie obiectul studiului nostru atent și însoțit de rugăciune; căci trăim într-o vreme când oameni care nu sunt sub învățătura Duhului Sfânt vor aduce teorii false. Acești oameni au stat în locuri înalte și au planuri ambițioase de dus la îndeplinire. Ei caută să se înalțe pe ei înșiși și să revoluționeze întreaga înfățișare a lucrurilor. Dumnezeu ne-a dat îndrumări speciale ca să ne păzească de unii ca aceștia. El i-a poruncit lui Ioan să scrie într-o carte ceea ce avea să se petreacă în scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ.”

„După trecerea timpului, Dumnezeu le-a încredințat credincioșilor Săi fideli principiile prețioase ale adevărului prezent. Aceste principii nu le-au fost date aceluia care nu avuseseră nicio parte în vestirea mesajelor primului și celui de-al doilea înger. Ele le-au fost date lucrătorilor care avuseseră parte la această lucrare de la început.

„Cei care au trecut prin aceste experiențe trebuie să fie statornici ca o stâncă în ce privește principiile care ne-au făcut adventiști de ziua a șaptea. Ei trebuie să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu, legând mărturia și pecetluind legea între ucenicii Săi. Cei care au luat parte la așezarea lucrării noastre pe temelia adevărului biblic, cei care cunosc semnele de hotar care au arătat calea cea dreaptă, trebuie să fie priviți ca lucrători de cea mai înaltă valoare. Ei pot vorbi din experiență personală cu privire la adevărurile încredințate lor. Acești bărbați nu trebuie să îngăduie ca credința lor să fie schimbată în necredință; ei nu trebuie să îngăduie ca stindardul celui de-al treilea înger să le fie luat din mâini. Ei trebuie să păstreze neclintit până la sfârșit începutul încrederii lor.”

„Domnul a declarat că istoria trecutului trebuie să fie reluată pe măsură ce intrăm în lucrarea de încheiere. Fiecare adevăr pe care El ni l-a dat pentru aceste zile de pe urmă trebuie să fie vestit lumii. Fiecare stâlp de temelie pe care El l-a așezat trebuie să fie întărit. Nu ne putem abate acum de la temelia pe care Dumnezeu a așezat-o. Nu putem intra acum în nicio organizație nouă, căci aceasta ar însemna apostazie de la adevăr.”

„Lucrarea misionară medicală trebuie să fie purificată și curățită de tot ceea ce ar slăbi credința credincioșilor în experiența trecută a poporului lui Dumnezeu. Edenul, frumosul Eden, a fost degradat prin introducerea păcatului. Acum este nevoie să fie reamintită experiența bărbaților care au avut o parte în întemeierea lucrării noastre la început.”

„Din când în când citim necrologurile marilor oameni ai lumii. Le-a venit vremea pe neașteptate, ca într-o clipă. Mulți, despre care se credea că sunt în deplină sănătate, mor după un ospăț sau după ce și-au făcut planuri egoiste pentru propria lor înălțare. Cuvântul pornește:

«S-a alipit de idoli lui; lăsați-l în pace.» Aceasta înseamnă că Domnul nu-l mai păzește de primejdie. Vine moartea năprasnică, și ce preț mai are lucrarea vieții lui? Viața lui a fost un eșec. Copacul cade, pentru că puterea care l-a susținut îl părăsește și îl lasă jertfei sale idolatre.”

„Bărbații și femeile sunt cufundați în căutarea a ceva de care să se bucure. Își vând sufletele pe nimic, iar Dumnezeu Își retrage îndelunga Sa răbdare și îngăduință. Ei sunt lăsați în voia alegerii lor.”

„Există aceia care, deși mărturisesc că cred adevărul prezent, și-au degradat credința și au refuzat să umble în lumină. Cine își va lăsa acum la o parte principiile egoiste, lumești? Cine se va strădui acum să înțeleagă valoarea sufletului? Și ce-i va folosi unui om să câștige toată lumea, dacă își va pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Flămânziți și însetați după pâinea vieții și apa mântuirii? Vă dați seama de valoarea sufletelor pentru care a murit Hristos? Trăiesc aceia care se presupune că sunt creștini la înălțimea mărturisirii lor de credință? Sunt ei conștienți de valoarea sufletului? Se străduiesc ei să-și curățească sufletele prin ascultare de adevăr?” Manuscript Releases, volumul 20, 150, 151.